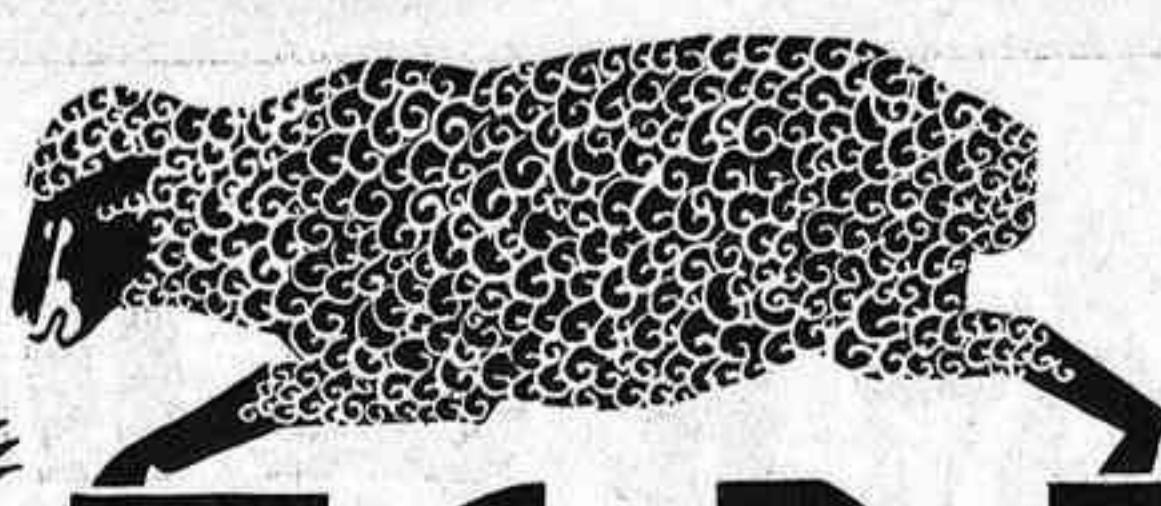

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...Saluda tota la premsa,
fins «El Correo Catalán»

Any I - Núm. 1

Barcelona, 25 de juny de 1951

Preu: 15 cèntims

Nosaltres
també diem...

Un cop hagis pagat quinze cèntims, amic lector, ciutadà o pagès, groc o vermell, menjacapellans o menjaciris, vinater o aiguader d'aigua beneïta, podràs fer d'aquest paper el que vulguis. Ara, que ens estimaríem més que et dediquessis a la seva lectura; car per alguna cosa et diuen lector.

Som poc i no volem res. EL BE NEGRE és mansoi com un xai i tendre com un anyell; el seu color és humil i sofert. Com que no és cap noi de casa bona, cal que pasturi un xic pertot arreu: per la dreta, per l'esquerra o pel mig.

Arriba a la cleda periodística ple d'entusiasmes juvençans i amor a la facècia de bona mena. Els seus primers bels són de cordialitat a tota la premsa catalana.

EL BE NEGRE us allarga la seva pota en senyal de cordialitat. Una pota en perfecte acord amb el color de la resta del cos; car EL BE NEGRE és íntegre de cap a peus: no és cap insidiós «be negre amb potes roses», dels que tant abunden en aquest món de mitges brutes.

Salut a tots i a tothom! Però, això sí: EL BE va ben esquilat de clatell: no hi té llana, i davant de la niciesia o de la mala intenció, del reaccionarisme i del fanatisme, sabrà demostrar que externament és un be, però amb un cor valent com una fera.

EL BE NEGRE

La guerra papo-italiana

Roma 22. — Ha estat sorpresent un convoi d'escapularis del Sagrat Cor (més coneguts per «Detente bala») destinats a les tropes vaticanes. La cosa ha desmoralitzat considerablement l'enemic.

A les sis de la matinada han estat llançades davant les tropes feixistes unes sis mil excomunicacions amb canons i ametrallojadors ad hoc.

Les baixes són de sis soldats i un caporal.

Per altra banda el Vaticà ens innova que dos grups bastant nombrosos de «balillas» han estat dissolts amb mangueres d'aigua beneïta a pressió.

(Servei especial d'EL BE NEGRE).

Curiositats

Encara que sembli mentida, podem fer constar, sense por a ésser desmentits, que el senyor Paco Madrid no forma part de la redacció d'EL BE NEGRE.

Si més no en aquest punt, no se'ns pot negar que som uns originals.

Qui serà President de la República?

De moment es pot assegurar que no serà el senyor J. A. Trabal

A costa de molt anar i venir, però això és l'ofici del periodista, hem recollit les opinions de diversos candidats a la Presidència de la República. També hi hem afegit les declaracions del senyor Trabal, que amb sorpresa del país, ni s'hi presenta, ni vol que l'hi presentin.

MILÀ I CAMPS

—Carat, comte del Montseny —fem nosaltres— i permeti'ns que així, en la intimitat, li seguim dient comte; ¿vostè tantmateix es presenta com a President de la República?

—Es una paradoxa, veritat? Però a mi m'encanten les paradoxes. Quan anava al col·legi dels jesuïtes, a la classe de Retòrica i Poètica, ja em van donar un premi per un exemple de paradoxa.

—Esplèndid, comte!
—Després m'ha agradat l'heràldica. Vaig empecar-me un escut per al meu ús, que algú va dir que semblava una xarada, perquè hi havia un ocell que era un millà, i un arbre que era un pi. Però, faci el favor de dir-me, ¿què li hauria posat vostè?

Confessem amb un cert rubor la nostra ignorància supina en la noble art de l'heràldica, i mirem d'encarrilar l'enquesta, que amenaça de no acabar-se mai: li preguntem els seus projectes, i ell ens respon:

—Tota Espanya convertida a l'estil gòtic: tots els espanyols serien nobles, cavallers i gentilshomes; no hi hauria portella d'auto, o vaixella de porcellana, d'argent o d'or, sense un escut. Cregui'm, seria grandíssim.

Ens embadalim amb la visió d'aquesta Espanya neo-gòtica. La conversa rodola i venim a parlar del cardenal Segura.

Comte del Montseny

—Es un beneït—fa En Milà energicament.

—Com!—fem nosaltres dintre l'últim límit de la sorpresa.

—Sí, un beneït i un ase... Jo, jo sóc el que hauria d'ésser arquebisbe de Toledo.

Morament, ja m'hi considero, i per estar per casa, sovint uso roba talar.

Ens retirem espaordits.

ROVIRA I VIRGILI.

El trobem literalment amarat a unes quartilles, amb les ulleres arromangades al front.

Després d'una breu lluita aconseguim cridar-li l'atenció. Ens guaita i es cavalca les ulleres.

—¿Què ens en diu del rumor que corre, que vostè va per President de la República?

—Es fals—fa en Rovira, amb veu alterada—que jo vengué gelats a la Rambla de Taragona. Ho fan córrer els meus enemics, ex-redactors de La Nau. Genteta que, miri que poc me n'amoïno, que ni els he pagat els seus treballs.

Intentem fer-li comprendre l'objecte de la visita.

Resposta:

—Quan vegi en Marcellí Domingo repeti'ns-li que és ell el que estava equivocac, i no jo: l'èxit és el de menys.

Repetim la pregunta.

A. Rovira i Virgili

—Ara preparo—contesta—un volum de la Història de Catalunya... A propòsit, ¿qui és el poca-solta que fa córrer que els diumenges toco el cornetí pels envellats de les festes majors?

Ens retirem.

Rovira ens fa:

—Després de tot, vostè és ben ximple de no dir-me per què m'ha vingut a trencar les oracions.

FRANCESC CAMBÓ

Ens embenen d'ulls; passem corredors; pugem ascensors; sentim soroll de màquines d'escriure i timbres de telèfon. A l'últim, el secretari, cobert d'un antifac, que ens ha dut fins a presència del «Califa de la Lliga», ens treu la bena dels ulls. Per la seva veu nasal, a despit de la careta, hem pogut identificar que era en Casabó.

Cambó ens llença una mirada com un llampec.

—Sigueu breus!

—Futur President de la República, oi?

Rialla despectiva de D. Francese.

—Sàpiga, jove, que ja fa dues setmanes que m'han vingut a oferir la Corona d'Espanya, i que, a més, estic en tractes per adquirir dos o tres principats de l'Índia venturers i en bon estat.

I es gira a en Casabó i fa un signe. Casabó fa una genuflexió i ens embena. Sortim com hem entrat.

ALEXANDRE LERROUX

—Caramba, hombre, caramba! Conque EL BE NEGRE? Voy inmediatamente a abrirle mi corazón! No faltaba más! Con el alma en los labios; eso es, sinceramente.

—¿...?

—¿Programa? Muy simple: En mi gestión presidencial pienso mostrarme absolutamente

contrario con lo que prediqué en los dulces años de mi juventud, allá en la opulenta Barcelona, cuando trabajábamos con Emiliano y Vimaixa. Parece ayer y es no más la sombra de un sueño. Este programa presenta todas las garantías de formalidad y acierto.

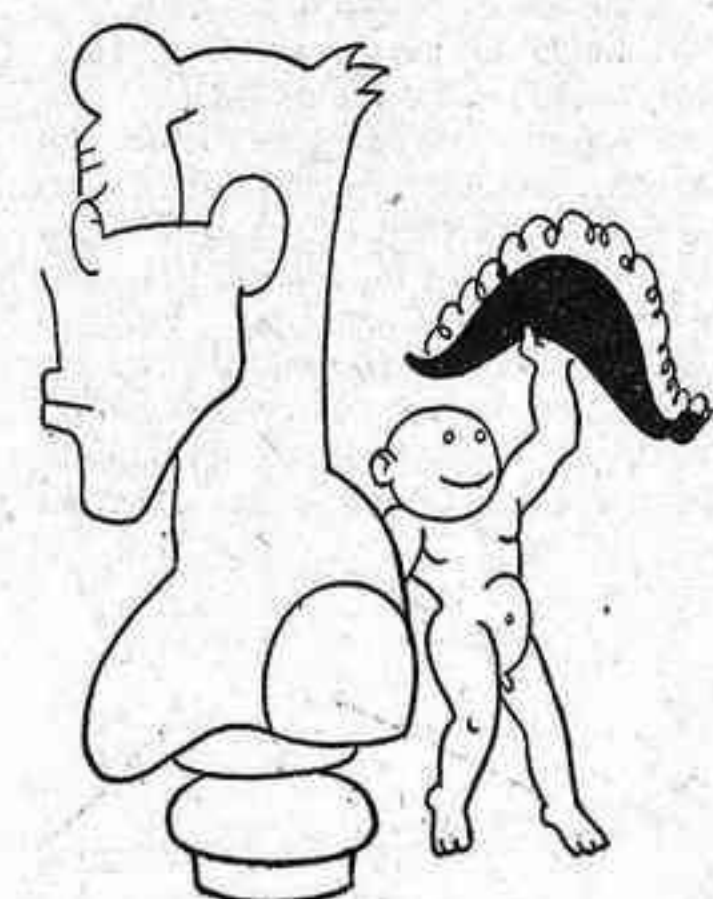
Li demanem si és veritat que està preparant un manifest al poble, i si ens en vol donar a conèixer algun fragment. Molt amable, respon:

—Allà va: «Ordenaos, pacifcaos, defendad la propiedad privada: besad la mano a los curas y elevados a la categoría de ministros del Altísimo! Hay que imponer el orden por los cuatro costados.»

En sortir veiem que entren els canonges senyors Tejedor i Portolès.

J. A. TRABAL

—No pot ésser. No puc presentar-me. La meua modèstia és proverbial. I ella m'impedeix d'acceptar un càrrec tan elevat. Tota la meua vida he saltat d'un partit a l'altre, fugint dels honors que em volien carregar al damunt, com si jo fos home per aquestes coses. De l'Acció a l'Esquerra i de l'Esquerra a l'Acció, passant pels socialistes i els Tudurius. Quin calvari! sempre fugint de prebendes i llocs honorífics i representatius. No, amic, jo no em presentaré per a President de la República, per més que s'hi entestin. En Macià m'ha dit que si me li presento al davant sense ésser President de la República, em llençarà daltabaix del balcó. Però ni en Macià em podrà convèncer. Jo sempre ferm i decidit. Esport i ciutadania, que diu el meu amic Sunyol.

J. A. Trabal

Això. Cregui'm, no sé pas el que la gent s'ha pensat de mi; però puc assegurar-li ben bé que sóc un ase.

Fem algunes al·lusions a les seves excursions en automòbil: —¿Oi que vostè és entusiasta de l'esport del volant... del Govern civil?

—No me'n parli: estic indignat; vaig agafar l'automòbil oficial per córrer tots els pobles de la província, a convèncer-los que no em volguessin per diputat. Feina perduda! He hagut de cedir. Però us adverteixo que totes les febleses tenen un límit, i jo no vull passar d'aquí: de diputat de la Generalitat.

Obtingudes aquestes declaracions del deportiu Trabal, humil com la violeta i discret com el seu perfum, ens retirem com moguts i edificats.

—Xoqui-la, senyor Trabal!

Plaza de Toros Monumental

Seis hermosos toros de la ganadería del país, de seis hierbas y pico. — Estadella da Lérida, rejoneador. — Alejandro Lerroux (a) El Menistro, espada.

Con un rebotante lleno en el sol y en la sombra, y con asistencia de bellísimas señoritas vistiendo los típicos trajes regionales, se cele-

— Ya lo ven, señores. Yo también fui lerrouxista. Pero Dios me ha bien castigado.

bró el domingo la mejor corrida de la temporada, por la gran cantidad de capitalistas que, dicho sea en su favor, no se atrevieron a lanzarse al redondel.

Estadella da Lérida, vestido ligeramente a la portuguesa, recibió varios achuchones, cuatro caídas, rompió dos rejones en el morrillo de dos mansos y desapareció montado en una jaca, recibiendo los aplausos del respetable.

Ante una gran expectación salió el primer toro, dedicado al espada Alejandro Lerroux (a) el Menistro, que viste verde botella y plata, sobre todo mucha plata, y con el escapulario de Nuestra Señora de los Desamparados sobre la corbata.

PRIMER TORO: CATALANISMO. — Alto, jabonero bragado, corniabierto y reservón. El Menistro torea por alto, dos faroles colosales, una media verónica y sobre todo tres quites. Al momento de matar, el Menistro lo brinda a don Raimundo de Abadal, antiguo y acreditado revistero de la Corte, y derriba al bicho de media estocada un tanto la deada hacia la derecha. Pitos y palmas a un mismo tiempo. El Menistro enseña la oreja que le ha concedido la presidencia.

SEGUNDO TORO: CLERICALISMO. — Reverendo en negro, con cuatro pitones que corresponden a los cuatro del bonete que llevan los padres de la Compañía de Jesús. Es un toro juguetero, remolón, un poco huído y muy difícil. Al adornarse el maestro, recibió un revol-

cón, pero enmendando los terrenos dió, tras magníficas gaoneras, dos iruritas y un pase sobrenatural sobresaliente, y hundió el estoque, entrando bien y cortando el rabo a la fiera.

TERCER TORO: CAPITALISMO. — Jabonero, bien cebado, corniabierto. Toma el trajo hasta empaparse y embiste noble y sin reserva. El maestro se lo hace suyo y le pone cuatro pares de palitroques de lujo, regalados por pública suscripción entre los banqueros de Barcelona. A petición del respetable, la banda del «Isidro Naval», como dice el capitalista senyor Pich y Pon, amenizó la soberbia faena con el vals de «La Princesa del dólar». El noble animal fué derribado sin necesidad de puntilla. Ocho orejas y quatro rabos.

CUARTO TORO: SINDICALISMO. — Duro, cornalón, nada franco, no era para desenvolverse confiado ni para lucir estilos y empuñarse. Al salir de un quite el diestro recibe un achuchón, y como no las tiene todas con el mal cariz del bicho, torea por largas y sale por peteneras.

Intenta dos naturales y lo despacha de un bajonazo. Pitos.

QUINTO TORO: GUBERNAMENTALISMO. — Cárdeno. Soso, excesivamente confiado. El diestro le alegra con el trajo, le pasa el tricordio de un guardia civil por los morros y se lo hace suyo. Un natural, dos de pecho y descabella a pulso.

SEXTO TORO: BORRÓN Y CUENTA NUEVA. — Falso, huído. El diestro, de rodillas, logra dominarle, y da siempre de rodillas, le da un pase de pecho y se lo pasa por donde le da la gana.

Al terminar la corrida, el maestro es sacado en hombros del Capítulo Catedral y depositado por los presidentes de las Sociedades Económicas en el coche que el Paquito Madrid presta al señor gobernador civil para estas grandes solemnidades.

CORDERILLO

Conservador!

Pots votar tranquil els radicals. Pensa que, avui dia, l'home més poc lerrouxista és en Lerroux

L'alcalde de Toulouse col·laborador espontani d'«EL BE NEGRE»

Si no fossin els tres o quatre períodes que es va beure, tan bon punt passada la frontera, l'alcalde de Toulouse hauria arribat a Barcelona en un estat satisfactori. De totes maneres, les autoritats locals, avesades a una austeritat tota republicana, no varen notar altra cosa que una certa torbació de l'illustre hoste en presentar-los una dama que també havia comparegut a l'andana.

Hem... hem... la meua senyora... Arribaren els reporters gràfics i feren una instantània del grup, en el mig del qual hi havia l'alcalde de Toulouse i Mme. l'alcaldesa.

L'endemà, quan l'alcalde va veure en els diaris la fotografia de la seva arribada, va posar el crit al cel:

—Scrogneugeu! Haver-m'ho dit que aquesta fotografia s'havia de publicar! Ah! nom de Dieu, això és una maniobra dels meus enemics!!!

Poca estona després, els acompanyants de l'alcalde de Toulouse explicaven a tothom que els volia escoltar la divertida història. Resulta que l'alcalde provençal està en instància de divorci amb la seva esposa, amb l'autèntica. Perquè aquesta que va comparèixer a l'estació de França no era altra que la que té cura de distreure i fer oblidar les dissorts conjugals de la primera autoritat municipal de Toulouse.

—I ara—esgaripava l'alcalde—no faltaria pas, naturalment, una mala ànima que enviaria aquests diaris a la meua dona i al seu advocat. Quant a aquest, ja sembla que el sento vociferar, davant del tribunal: «Vergonya em fa haver de parlar aquí de la conducta inqualificable d'aquest mal marit i mal alcalde, que ha portat el seu impudor fins al punt de barrejar l'escàndol de la seva vida privada amb la representació oficial de la immortal ciutat de Toulouse. ¿Què me'n diuen els senyors magistrats d'això de presentar a les autoritats i al poble de Barcelona, aquest poble noble, culte i laboriós, una falsa alcaldessa, i per clavar fins al puny la ganivetada a les altes virtuts franceses, fer-se retratar pomposament amb la pretesa Mme. Toulouse?»

Per a oblidar les seves penes, l'alcalde de Toulouse, durant la seva estada a Barcelona, va fer tots els possibles per a ofegar amb el que fos el dolor que li pujava del cor. El va ofegar tant, que el xofer del cotxe que l'Ajuntament de Barcelona havia posat a la seva disposició, estava literalment escamat. I no li va quedar més remei que confraternitzar amb el batlle provençal i acompanyar-lo, vulgues no vulgues, en el calvari de dolor dels bars i els cabarets.

La Lliga és indiferent a les formes de govern. Això no vol dir que els ciutadans hagin d'ésser indiferents a les formes de la Lliga

amb el cor a la mà.

CONVICIONS ARRELADES

La majoria de centres d'Acció Catalana s'han passat en massa a l'Esquerra. Algun d'ells, com per exemple l'Ateneu del carrer de la verge del Pilar, ha fet el salt pocs dies després que algunes personalitats del partit d'en Bofill havien pagat la decoració del local i tot un mobiliari—modest, això sí—però mobiliari, al cap i a la fi.

Un dels dirigents de l'Ateneu esmentat llueix unes barbes impressionants. Unes barbes d'aquelles que quan les heu vist un cop a la vida, mai més no les podeu oblidar.

Es per això que el senyor Camps i Margarit, un dels més recents protectors del centre, confiava a un dels seus íntims: —Aquesta gent se'ns han passat a l'Esquerra amb barbes i bagatges.

EL SENY POPULAR

Ja és sabut que en Joan Lluhi i Vallesca té un gènit una mica viu i que no es distingeix pas precisament per cuidar les seves expressions amb un excés de diplomàcia. El propi Don Francesc Macià ha tingut ocasió de comprovar personalment els excessos verbals del ciutadà Lluhi, i com sigui que se'n planyès una mica a un conseller de la Generalitat, aquest va respondre-li: —Ja se sap. Qui vol Lluhi, ha de patir.

LES COSES ALLA ON SIGNIFIN

La Veu, en el número corresponent al dimecres de la setmana passada, publica un entrefilet que comença així:

«La Vanguardia publica un article d'un periodista il·lustre, qui, després d'assegurar que avui, a Catalunya..., etc., etc.»

El «periodista il·lustre» que alludeix La Veu no és altre que en Gaziel. El mateix Gaziel que, des de La Veu, ha estat tractat repetidament d'ase, de ximple, de traïdor i de cascarrabies. Però com que ara l'esmentat Gaziel ha trencat una llança contra la gent de l'Esquerra, el diari de la Lliga, sempre tan oportunista, corre a conferir-li el títol de «periodista il·lustre».

Ai, Veu, Veu! ¿Per què ets tan falsa?

«VANITAS VANITATUM»

L'escena es desenrotlla en una habitació d'una casa de les dites de mala nota. Personatges: una senyora i un senyor, que estan acabant-se de vestir. La senyora diu:

—Estàs content, «maco»?
—Molt. I tu també n'estaries de contenta si sabessis qui sóc jo.
—Ah, sí?—diu la senyora, amb indiferència.
—Sí. Fixa't bé: sóc ministre. Ministre de la Generalitat.
—De què dius?
—De la Generalitat.
—Amb què es menja això?
—Sí, dona. ¿No saps que són els ministres? Doncs, jo en sóc un. Ministre de la Generalitat. Té: t'ho escriuré en un paper.

I així va fer-ho.
—¿Qui era aquest corrió de ministre? Si ens prometen de no xerrar-ho a ningú, els ho direm. Era el senyor V. i R. Dissimulin!!!!

UN CABRERISTA

En una de les darreres sessions de l'Ajuntament, el regidor de la Lliga senyor Cabré va fer un discurs inflammat en defensa dels sacrosants interessos dels pobres comerciants.

Acabat el discurs, va sortir de la tribuna de la premsa una veu d'espiguet:
—Molt bé, senyor Cabré!—va cridar.

Consti que no era cap redactor de La Veu. Es tractava, segons s'ha sabut després, d'un jaleador espontani que s'havia dut el senyor Cabré amb l'encàrrec de desencadenar l'entusiasme popular. Sinó que el bon home es va equivocar i en lloc de ficar-se a la tribuna del públic, que era allà on es necessitaven els seus serveis de provador d'ovacions, es va instal·lar entre els periodistes, que són gent poc donada als entusiasmes... sobretot quan fa quatre hores que dura la sessió.

JUGAR AMB FOC

Als candidats de l'Esquerra se'ls ha dit que havien de donar tres mil pessetes cada u, destinades a cobrir les despeses de la campanya electoral.

—Això no pot ésser—deia, indignat, en Campalans—. En un partit veritablement democràtic, els candidats no han de pagar res. Si a mi em demanessin tres mil pessetes, com a simple soci, les donaria de bon grat. Ara, per pagar-me la meua elecció, trobo que és indeclicat.

Oferim una solució als dirigents de l'Esquerra: que retirin el senyor Campalans de la candidatura, i aleshores, que li demanin les tres mil pessetes «com a simple soci». Ens sembla que li agradarà.

ELS TEMPS VARIEN

Perquè sembla que la gran moda entre la gent de la bona societat consisteix actualment a confraternitzar amb els Ulled, els Giralt, els Vinaixa i els Ruiz Porlan.

Les antigues meriendas fraternales seran convertides, no cal dir-ho, en aristocràtics garden party, i és de creure que els impertèrrits radicals del Districte V no insistiran en l'error d'anar-ne a fer cinc de la dolça per les tavernes del barri, sinó que freqüentaran, amb les mans i la cara tan netes com sigui possible, els tes del Ritz i de Can Llibre.

Es d'esperar que la nova tonçada del lerrouxisme que ens ve al damunt deixarà entre nos-

Honrada por la presencia de la Real Persona de S. M. Alfonso XIII, Rey de España, fué inaugurada esta casa el día XXIV del mes de octubre de 1926.

La placa que tenim l'honor de reproduir aquí dalt no fa referència, ben entès, al local de la redacció d'EL BE NEGRE.

Aquesta placa, que és en marbre blanc i amb lletres daurades, la podrieu veure encara, en tal dia com avui, després de dos mesos i mig de República, col·locada pomposament en un dels replans de l'escala gran del Círcol Equestre, del Passeig de Gràcia. Sense comentaris.

CANVI DE NOM

El Grupo Alfonso, que fins al 14 d'abril s'havia estat a la Rambla, en el pis de damunt del Royal, o sigui en el mateix lloc on ara hi ha l'Alianza Republicana, ha decidit variar una mica el nom, i així, la mateixa gent que hi anaven abans de la República, no tindran necessitat de renunciar als drets adquirits en el confortable local.

D'aquí endavant, doncs, l'antic Grupo Alfonso es dirà Grupo Alejandro, i serà amb un mínim sacrifici de les seves conviccions polítiques, que els senyors Juanito Marsans, Alexandre Bosch i Catarineu, Eduard Boixaderes i altres, ingressats darrerament en els rengles lerrouxistes, podran treure novament el nas sobre la Rambla dels Ocells.

altres un record si més no tan amable com l'anterior.

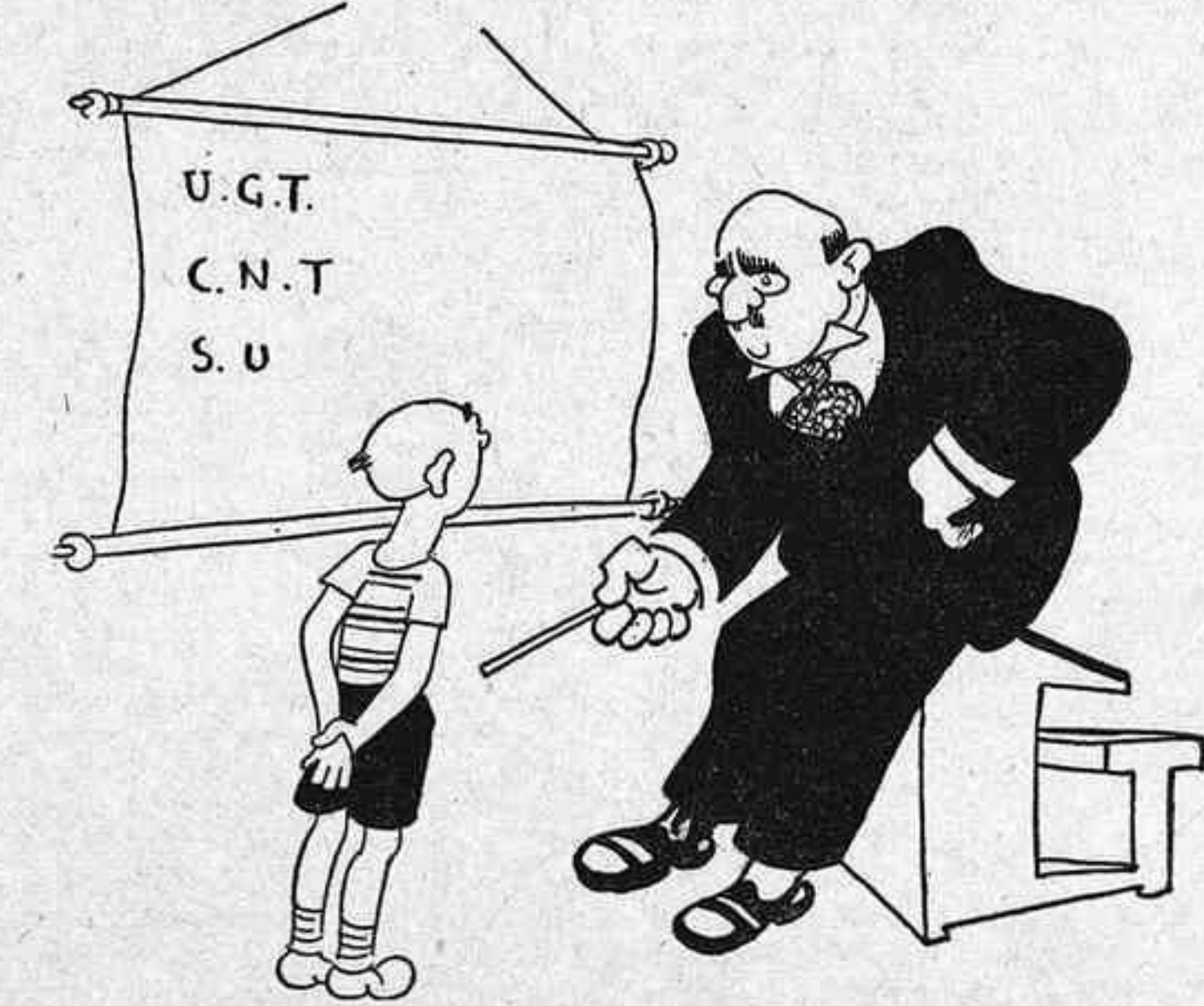
PREDICAR EN EL DESERT

Malgrat els repetits bramuls que el senyor Giralt no es cansa de fer en ple Consistori contra les Companyies del Gas i l'Electricitat, sembla que encara cap representant d'aquestes companyies no ha anat a «visitar» el cap de la minoria radical.

Està vist. Al pobre senyor Giralt no li quedarà més remei que ingressar a la trista categoria dels incompresos...

DESMENTIMENT

Degudament autoritzats, podem desmentir amb tota la fermesa que el cas requereix la notícia que aquests dies ha cor-

ESCOLA REVOLUCIONÀRIA

— Quines són les lletres de l'Abecedari?
— U. G. T. C. N. T. S. U.
— I les altres?
— Les altres, que es facin repicar.
— Molt bé, noil!

Els homes nous a la política

Lo Sr. Francesch Matheu, candidat per "La Lliga"

Fa anys que el poble demanava que entressin a la política gent jove, homes nous, que portessin un sentit de renovació en l'aire enrariat del nostre món polític. A la Lliga, sempre atenta a les més lleus palpitations de l'opinió, li ha faltat temps, en la primera ocasió que se li ha presentat, per a donar satisfacció a les aspiracions del país i a les necessitats polítiques del moment. És en aquest sentit que el partit de la Plaça de la Cucurulla ens col·loca ara en la seva candidatura per a diputats un home fresc, sa, inèdit, nou de trinca, i no direm jove-níssim, perquè potser seria donar a aquestes ratlles un to de facècia indigne de la serietat d'EL BE NEGRE. Ens referim, el lector ho haurà endevinat, a la persona de Don Francesch Matheu.

Anem a cercar al mestre a la seva casa gòtica de la Granvia, i el trobem colleccionant uns pensaments dissecats que li va regalar Clemència Isaura poc temps després d'haver fet la primera comunió.

—¿Vostè deu tenir molts anys, Don Francesch?

—Molts, per això entenc una miqueta lo que és lo sentit polític i lo catalanisme. Los senyors de la Lliga Regionalista han fet un gran pensament venint-me a cercar a mi. Fins ara no m'havien mai volgut per diputat ni per regidor. A la fi se han convenut que sense un home com jo la patria estava perduda. Y jo fa molts temps que soc catalanista, quan anàvem a estudi amb en Fontanelles, en Montaner y lo Arnau de Vilanova, ja ens tancaven en lo quarto fosc perquè deyem allò de «poble que mereix ser lliure», que, com vostè sap, es va empecar lo Jaume Collell, que aleshores era un bailet com jo. En aquell temps Roger de Lluria era un cap de trons, y es passava tot lo sant dia menjant cacauets y churros per lo port en companyia de quatre donotes, y mai se podia pensar que possessin lo seu nom en un carrer tant important. Després que Felip V va proclamar lo Dcret de Nova Planta, jo li vàreig enviar un missatge de debò, no una cosa sense such ni bruch com aquest de les forses vives que ha dirigit lo senyor Bosch Labrés amb tant poc encert; lo meu era aquella que comensava dyhent «Rei y lladre quinze voltes».

—Ah, sí—fem nosaltres.
—Aquí—diu Don Francesch—no hi ha bons polítics, perquè són massa joves. Aquest Macià és una criatura; ha de menjar molts plats de sopa per a posar una mica d'enteniment.

—¿I quin programa per les Corts?

—Programa? Home, jo no més en tinc un, que és aniquilar lo mocós de Pòmpeu Fabra, aquest nen que ha envilit tot lo país amb la seva gramàtica y amb aquest contrasentit de les is llatines. Jo, quan vaig fundar los Jochs Florals amb Ausies March, Jordi de Sant Jordi y lo Rector de Vallfogona, ja vaig dir que passariem per tot menos per les is llatines. Jo a les Cons-

regut insistentment entre diversos sectors de l'opinió (de l'opinió amb minúscula), segons la qual s'afirmava que el germà Ventura Gassol llua la ironiosa cabellera que tots hem admirat, no per motius d'estètica personal, sinó perquè l'hi obligava un contracte de publicitat que hauria signat amb la casa dels específics del crece pelo.

Volem sortir al pas d'aquestes baixes maquinacions, organitzades, segurament, amb fins electorals, i dir ben alt, amb tota l'energia de què EL BE NEGRE és capaç, que la cabellera del germà Ventura Gassol és una cabellera esquerrana i patriòtica—i que l'ex-Déu ens la conservi per molts anys.

NOTA DE SOCIETAT

En vista del poc èxit davant de l'organització catòlica espanyola, sembla que el cardenal Segura està disposat a penjar els hàbits i a dedicar-se de ple a la vida civil.

Aquest rumor confirma en part la notícia que hem rebut per un altre conducte, segons la qual el cardenal Segura estaria disposat, un cop abandonada la carrera eclesiàstica, a demanar la mà de la injustament oblidada senyoreta Niní Castellanos.

No cal dir que el final més apropiat d'aquest revirament de l'encara cardenal Segura, seria ingressar com a soci de número al partit d'Acció Catalana.

LES COSES ALLA ON SIGNIFIN

Retallem d'El Noticiero: «Londres, 18. — El Times publica una carta de sus lectores haciendo grandes elogios de la exquisita cortesía que encuentran en España los turistas ingleses, tanto por parte de los funcionarios como de todos los españoles. También hace un elogio del gran confort con que se viaja ahora en el país.»

Podem assegurar que aquest article del Times no ha estat pagat a més de 2'70 ptes. la ratlla.

«DIC» I LA QUESTIO OBRE-RA

Interessos obrers és el títol d'un article de D. I. C., escrit amb aquell esperit obrerista de fabricant carca:

«Que el pobre pari un bon... i no perdi les creències, que per 'ò hi ha conferències de Sant Vicens de Paül.»

A més a més, tot ell està redactat amb un gran domini de l'expressió i de l'estil, com demostren les següents frases que en traslladem.

«Diu el personatge central, erigit en àrbitre entre l'obrer i el patró, al patró:

«I els infants de l'obrer serien com fills teus...»

«Estimeu els diners, la indústria, la dona i els fills propis i dels altres.»

«Que estimin els diners, la indústria i la dona, etc. propis i dels altres? Vet aquí un criteri ben comunista.»

Augurem al senyor F. de B. Lladó, autor del treball, un esplendïd esdevenidor literari com a col·laborador gratuït d'EL BE NEGRE.

L'ADHESIO CANINA

Els venedors que cridaven el setmanari D. I. C. a la Rambla, varen tenir un gran èxit.

Al cap de cinc minuts, estaven voltats de gossos.

(N. de la R.—Per a il·lustrar els estrangers, aclarim que el nom Die és molt estès entre els gossos de Barcelona.)

NO S'HI VALA CONFONDRE

En un diari de la nit hem trobat unes manifestacions de l'obrer Darruti, que fou detingut a Girona, acusat d'haver pres part en l'atracament d'una banca d'Oviiedo.

Diu l'esmentat diari: «Hemos tenido ocasión de hablar unos momentos con Darruti, quien nos ha manifestado que es inocente del hecho que se le acusaba, pues el día en que se cometió el atraco él estaba en París preparando un atentado contra el ex rey de España.»

Consti ben clar, doncs, que el company Darruti no és un vulgar atracador, sinó un ex-aspirant a regicida.

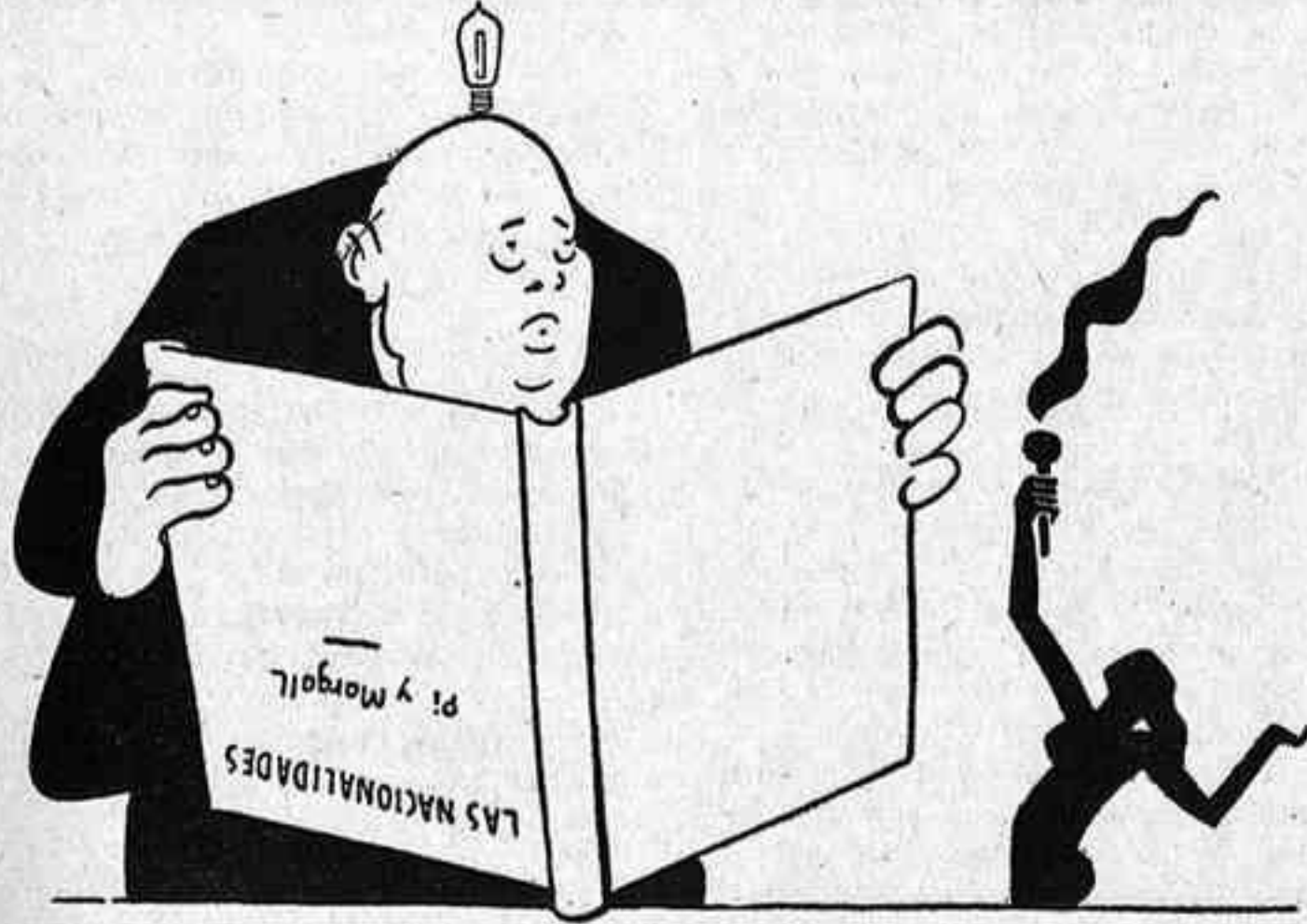
No s'hi val a confondre!

Un reportatge que es feia esperar

El Sr. Pich i Pon ens explica ben clarament la seva actitud davant del moment actual

Ha hagut d'ésser El Be Negre el que corregís l'error imperdonable que ha comès aquests darrers temps tota la nostra premsa. Mentre els diaris publicaven entrevistes i més entrevistes i tots els quiconques del país tenien dret a opinar sobre la situació política, hom oblidava, allà dalt, en el seu pistet de la Plaça de Catalunya, aquesta flor d'humilitat, de democràcia i de republicanisme que és el senyor Pich i Pon.

L'hem trobat al terrat de casa seva, amb Las Nacionalidades de Pi i Margall als dits.

Si no fos que notàrem que el llibre era cap per avall, qualsevol s'hauria cregut que llegia de debò.

—Me l'ha deixat en Màrius Aguilar—diu, referint-se al llibre—. S'ha ficat al cap que tinc de fer-me una cultura.

—I bé, senyor Pich, ¿quina és la seva posició en el moment actual?

—Home, li diré: això del Banc de la Propietat no resulta pas del tot malament...

—Perdoni; ens referim a la seva posició política.

—Ah!, haver-ho dit abans... Doncs miri: jo sóc l'home de sempre. No pot dubtar ningú de la fermesa i de l'energia de les meves conviccions. Sobre aquest punt, no admeto vacil·lacions de cap mena. Seguint la tradició clara i neta de la meua vida política, jo, ara com sempre, sóc dels que guanyen. Ah, si tothom ho fes així, quina altra cara no faria el país!

—Molt bé, senyor Pich, però...

—Sí, ja sé que hi ha gent que es miren això d'un mal ull. Parlen d'escrúpols i de bagatel·les per l'estil, i al pobre Aguilar li donen una feina... Però consti que, en el fons del fons, sóc un incomprens.

—I ara, senyor Pich!

—Un incomprens, tal com sona. La meua posició política obeeix sempre a un profund, a un sincer patriotisme. ¿Què vol més patriòtic que estar al costat dels que manen? ¿Es pensa que en el fons del fons no les sacrifico alguna vegada les me-

ves conviccions polítiques? ¿Que es pensa que ho vaig dir per què sí, en el meu famós discurs, que al oír el canto de la Marsellesa se me erizaban los pelos del corazón? ¿Que suposa que em feia gaire gràcia anar de braçat amb en Primo de Rivera i amb l'execrable Alfons de Borbó? Ah!, si la gent sapiguessin el sacrifici que ha representat per mi l'ésser fidel al meu ideari d'estar sempre al costat dels que manen! Perquè, ¿creu que me les pagava algú les ampolles de xampany que destapàvem en les visites oficials a la impremta d'El Dia Gráfico? Pobre de mi! En el fons del fons, no sóc res més que una víctima de les meves conviccions.

I és amb les llàgrimes als ulls que abandonem aquest màrtir del deure que es diu Don Joan Pich i Pon.

Homenatge a Franco

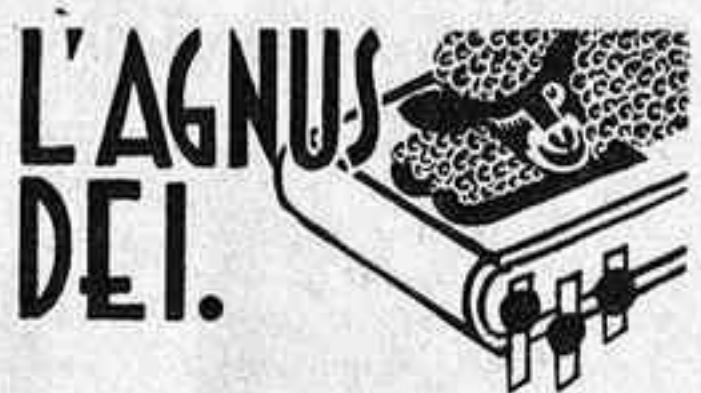
Elements entusiastes de l'aviació i de l'esquerrisme preparen unes grans festes en honor de Franco.

Diuen que un dels números del programa anirà a càrrec del propi homenatjat, el qual realitzarà un raid aeri Barcelona-Nova York-Barcelona, sense escales.

Sembla que aquest viatge seria bolt ben vist per la gent de la dreta.

tituents portaré el programa de la destrucció de Pompeu Fabra; i si a l'Estatut no està inclòs aquest punt, em posaré fet una fúria. Vostè, és clar, és una criatura de bolquers i no pot comprendre com s'arreglaven aquestes coses en el meu temps; i a mi em dexessin manar portaria el cas de lo senyor Fabra a la Inquisició, aquell Sant Tribunal que varen fer desaparèixer los descamisats y los impíos. Li prometo que s'acabarien les is llatines, y lo senyor Fabra cremaria com un llucet després de confessar los seus pecats y reconciliar-se amb nostre Senyor.

Després d'aquestes manifestacions, Don Francesch Matheu s'ha posat una dalmàtica vermella i ens ha despedit perquè tenia d'anar a pendre xocolata amb D. Pere el Cerimoniós i els set varons de la Fama.

Diumenge vinent, si Déu vol, hi haurà unes quaranta hores al velòdrom de Sans. Podran prendre-hi part totes les beates de cinquanta anys en amunt.

Es dona com a segura la inauguració, dintre de poc, d'un «Via-cruis» en miniatura al claustre de la catedral. La volta costarà dues pessetes i la voluntat pel calaixet de les ànimes.

A Chicago s'ha celebrat un concurs de velocitat de misses; va guanyar-lo un jesuïta australià, el Rev. Pare Fisher, que la va dir en sis minuts, tres segons i un quart de segon. Cronometrava un vicari de la Bonanova, que és parent llunyà d'Al Capone. El resultat és molt discutit. L'apoderat del caputxí italià Farinatta di Castagna ha fet constar en acta la seva protesta, que pensa elevar-la al negociat de misses del Vaticà.

Hom desitja canviar una grossa de rosaris de pinyol per una pistola «Star» en bon ús. Adreçar-se a la Redacció.

El canonge Portolés impressiona els seus sermons només en discos «La Voz de su Amo».

Sembla que faran Metropolitana de Toledo al Metro Transversal.

No cal dir que la indignació entre els accionistes del Gran Metro ha agafat unes proporcions que seria inútil de seguir ocultant a l'opinió pública.

Nous goigs a la Mare de Déu de Núria

EN OCASIÓ DE QUÈ AL SANTÍSSIM I PAIRAL SANTUARI ELS SENYORS CARNER, MARTÍ ESTEVE, XIRAU, COROMINES I DENCÀS S'HI DIRIGIREN I HI ROMANGUEREN PER ESTRUCTURAR L'ESTATUT DE CATALUNYA

Verge de la vall de Núria, voltada de diputats, gent política de cùria vestits i desarrapats, veïns del carrer de Llúria, o només aficionats, Verge de la vall de Núria, ja estem ben atabalats!

Vers Vós vénen fent tentines senyors una mica paus, vénen Peres Coromines i vénen Xiraus Palaus.

Avencen carés jueves, i Dencassos cridaners, i pàllids Martins Esteves i agrícolcs Jaumes Carners.

Van tots amb un gest cadic i amb una mena d'embut, cercant un lloc patriòtic per fabricar l'Estatut.

I salten d'una gambada i es figuren per els cataus i entre els bens de la ramada s'hi troben, estilitzada, l'esquerrana mirada dels Xiraus.

I del vent sota la fúria perden els caps i els barrets, i amb aire de quatre gats se'n baixen a la foscuria de la vostra vall de Núria i es senten més diputats.

Aquí els teniu, Verge tosca, vagament venint de l'hort, per decidir nostra sort com s'estan trencant la closca.

Cau la nit i en la quietud sospiren cent mil estrelles; mentre es couen les costelles ells rumien l'Estatut.

Per què els mireu, Verge Santa, com uns pobres fills de pis? Doneu-los peixet, Senyora, i quatre grans de panís.

Doneu-los qualsevol eina i si pot sé un dineret, per adobà els sense feina i el senyor Serra-Moret.

Que demà quan surti el sol, i tornin a prendre el vol, i baixin pel cremallera, trobaran que aquí els espera la bíblica cabellera del gran Ventura Gassol.

I sentiran grinyolar la més fèrvida quitxalla, i el bru Lluhí i Vallescà que l'Estatut els retalla i els hi fa més esquerrà.

Sentiran com els pessiga, Hurtado (don Amadeu) i com després els fa figa algun senyor de La Lliga garranyiu i garranyeu.

I els lleparan les sabates per un Estatut tan bo, que fins fa trencà el pló al senyor Bofill i Mates.

I al Constituent Congrés ja no es parlarà mai més de separatisme i fúria, i estarem entusiasmats veient allà en la foscuria el funicular de Núria i el clatell dels diputats.

A Hendaya, el cardenal Segura obre el seu cor al nostre enviat especial

Arribats a Irún, la nostra primera visita és a les duanes: els carrabiners es mostren reservats: a l'últim, però, aconseguim treure'ls alguna paraula:

—De manera que van escorcollar el cardenal Segura?

—Sí, senyor; i per cert, ens va eridar molt l'atenció el luxe de la roba interior que portava: dos enagos emmidonats i amb puntes de Malènes i un «refajo» de seda color crem. La camisa era de can Patou i les mitges, de seda, marca «Eva», de fabricació barcelonina. Portava també una petaca d'or, uns rosaris, un joc de dòmino en miniatura—el cardenal és un formidable jugador de dòmino—, un revòlver, model de portamonedes, amb culata incrustada de nacre; i, cosit a la samarreta, damunt del cor, un retrat d'Alfons XIII, amb dedicatòria.

—¿I les proclames subversives que s'ha dit que portava?

—No se li'n va trobar cap al damunt; però per confidències que havíem rebut sabíem

—Pensi que avui no ha volgut rebre ni els d'El Debate ni els d'A. B. C.

Seguint un llarg corredor, arribem a una avantsala guardada per vuit catòlics bascos i navarresos, homes amb uns bigotis recargolats i mirada ferotge que passen el rosari amb veu de pocs amics; ens llicen una mala mirada i un udol:

—Dios sea con usted!

Contesto com puc i em trobo a presència del Cardenal, content d'haver sortit incòmode de les grapes d'aquells fanàtics.

—Ya me vé usted, en el martirio.

A la taula hi ha un plat amb quatre barnilles de costella i una ampolla de vi negre.

—No se respecta ni el clero; yo no sé dónde vamos a parar. Total porque yo no quiero que haya República: ¿dónde está la libertad?

Timidament, intento de fer-li comprendre que el govern de la República no té el deure de

LA MULA DEL CARDENAL — I a mi que m'havien dit que era una col·locació... segura!

que duia escrit a l'esquena una al·locució de l'ex-Monarca dels catòlics espanyols; l'escriptura era invisible, feta amb tinta simpàtica; però aplicant-li oli d'extremunciar va sortir de seguida.

—Coneixeu el contingut d'aquest document?

—Va restar secret; encara que ha traspuat que s'hi parlava del restabliment de la Inquisició i de l'aplicació rigorosa del decret pontifici, encara no derogat, que ordena que a Catalunya es prediqui en castellà.

Heus ací tot el que hem pogut treure dels carrabiners d'Irún.

pensar com ell. Ell s'exalta encara més:

—Nada! Combatiremos hasta el último cartucho; convertiremos en fusiles los cirios y en trincheras los altares; cada campanario será una fortaleza; mis fieles de Navarra ya tienen instrucciones; lucharemos a sangre y fuego.

—Però Crist va dir...

—¿Qué Cristo ni ocho cuartos! vamos hombre!; aquí no hay más Cristo que el rey; que don Alfonso XIII. Cristo rey; este es mi lema i mi norte. I sin rey no hay Cristo.

—De manera que està per la guerra?

—¿De dónde quiere que salgan mis misas, si no? Yo también defiendi mi puchero y el de los mitos, amigo.

Aleshores li preguntem què pensa d'El Mati.

—Yo, a todos los catalanistas los considero herejes: desde que el Sagrado Corazón declaró: «Reinaré en España», el separatismo es un sacrificio, porque equivale a quererse separar del Sagrado Corazón de Jesús.

Arriba el temps d'acabar l'audiència; li demanem un pensament per al nostre àlbum:

«Si yo fuera Cristo, en vez de dejarme crucificar, habría orucificado a todos los judios. Viva el Rey!»

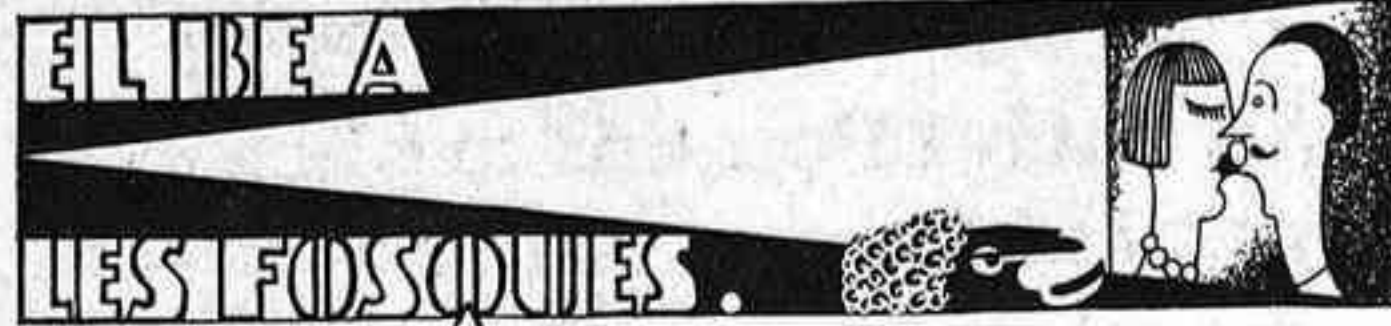
—Diu que poden passar—i afegeix, amb un aire misteriós:

Què tant romansos!

L'Acció Catòlica també presenta candidatura

Els popularíssims homes de lletres, senyors Braulio Madrid i Paco Solsona, assistits pel nen Utrillo jr. (entre nosaltres ja es pot dir: no se l'han pogut treure del damunt), preparen una revista de gran espectacle que portarà el següent títol, original i suggestiu: Como proclamamos la República en Barcelona, con la ayuda de un tal Macià.

han publicat unes notes de comptaduria que diuen: «La Razón, de Buenos Aires, dice que Aveli de Angeli es el tenor que cuando canta satisface extraordinariamente al público.»

Alça, Angeli, quines cosotes et deixes dir! Programa del Poliorama: «Literatura, comedia de Jacinto Benavente. Lo cursi.»

¿Aquest segon títol, és una altra obra o bé un comentari a la primera? ¿Què prepareu per a la pròxima temporada?

Els diaris han tret de les golfes aquesta tradicional secció estiuenca. Un dels primers a contestar ha estat Josep Maria Planes.

L'any passat va dir que preparava tres obres, i només va estrenar-ne una. Enguany diu que en prepara dues, i no deuria estrenar-ne cap. Esgarrifa pensar que passarà l'any que només en prepari una.

Potser n'estrenarà tres! Al Diari escènic de La Veu, que redacta Miquel Duran de València (¿on s'ha deixat la Tortajada?), hem trobat aquesta notícia:

«El nostre company Miquel Duran de València ha acabat dues comedies titulades Un home de sort i Charlot infant, comèdia per a vicis i per a grans.

Sabem que, a més, treballa amb febril entusiasme en una altra obra que titula T'estimo, composta de comèdia i sainet...»

No cal dir que aquest entusiasme no és compartit per ningú. Quina ocasió s'ha perdut, per a estrenar, En Bernat i Duran!

—A què us referiu? —Si, home, la setmana passada, en ocasió de la vaga dels verdulares. De gangues com aquesta no en passen cada dia.

L'actor de Gimbernat, que fins ara havia estat a sou del senyor Canals, ha passat a la companyia del Romea.

I diu que prepara grans sorpreses per a la vinent temporada.

La sorpresa més grossa que podria donar-nos és saber-se els papers. Renunciem, però, a aquesta joia. No som tan cruels.

En vista que don Alexandre Lerroux i Garcia ha cregut convenient encapçalar la candidatura del Partit Radical amb els noms de Don Raimond d'Abadal, Lluís Nicolau d'Olwer i Jaume Carner, els elements catòlics de Barcelona han considerat que havia arribat l'hora dels grans gestos, i sota el patronatge de l'Acció Catòlica Diocesana, presenten candidatura de diputats a les Constituents per Barcelona.

Heus ací la llista que un sagristà, en visible estat d'embraguesa, ens ha facilitat:

- Alexandre Lerroux i Molines
Emiliano Iglesias i Calderó
Manuel Sugranyes Tudurí
Ramon Rucabado i Garcia
L'Anarquista de Terrassa
Rafael Moraguetes (a) Moragues
Cardenal Segura
Canonge Portolés
Juanito Eldorado
Pare Miquel d'Esplugues
Àngel Samblancat
Ignasi Casanovas, S. J.
Joan Pich i Pon
Josep Maria de Sagarra
Antoni Xirau Palau

Els que han conjuntat la candidatura saben perfectament que els llocs a cobrir són catorze i no quinze, però a darrera hora s'han adonat que no hi constava cap Xirau Palau, i no volent oposar-se a les tendències del moment, han corregut a posar-n'hi un, i que passi el que Déu vulgui.

En tenir notícia d'aquesta candidatura, el Bisbe Dr. Irurita ha tingut un treball, però s'ha refet de seguida, i l'ha beneïda amb la mà dreta i esquerra.

Al Coliseum, que és el local més fresc de Barcelona, donen un film de George Bancroft. Es tracta d'un film parlant.

—En anglès? —No senyors: en espanyol. —Que parla l'espanyol, Bancroft?

—No senyors. —Aleshores?... Aleshores, resulta que el senyor Bancroft i els altres artistes obren la boca «en anglès» i uns senyors que, d'amagatotis, obren la boca als estudis de Joinville, hi posaren les paraules espanyoles que hem tingut el gust—això és un dir—de sentir al Coliseum. (I ja que parlem del Coliseum, aprofitarem l'oportunitat per tornar a dir que és el local més fresc de Barcelona).

D'aquesta mena d'ensarronada sonora i cinematogràfica se'n diu, segons la propaganda oficial, el procedimiento de los dobles.

Coneixem el timo pel procediment de les misses, de la carteta, dels perdigons, etc., però del procedimiento de los dobles, francament, no en teníem notícia.

Ara, ja ho sabrem. I quan veurem que s'anuncia un altre film d'aquesta mena, no serem pas nosaltres els que anirem a deixar deu ralets a la guixeta.

Encara que el facin al Coliseum, el qual—perdonin—és el local més fresc de Barcelona.

Al Fèmina, que també és el local més fresc de Barcelona, passen una nova creació de Norma Shearer.

Es un film que comença malament i acaba bé. O sigui, com gairebé tots els films.

O sigui, encara, al revés del que li ha passat a Norma Shearer, que va començar molt bé, i està a punt d'acabar molt malament.

Ara per ara, al cinema Urquinaona, el qual també és el local més fresc de Barcelona, no han reinicidat amb les charlas del senyor Garcia Sánchez.

Ni amb Dràcula. Coses totes que, vostès ja se'n faran càrrec, són molt d'agrair.

«En Fernando Pintado al qual aludim en un dels nostres darrers números, no té res que veure amb En Fernando Pintado ex-director de Miserables i KI-KI-RI-KI.»

Consti ben clar, doncs—i en aquesta tasca de reparació no podem per menys que posar-nos al costat de L'Hora—que don Fernando Pintado, encara que sembli mentida, no té res a veure amb don Fernando Pintado.

Posades així les coses en el seu lloc, ens sembla que no quedarà en l'ànim dels nostres lectors ni la més lleu sospita de dubte.

«Pero para que no se produzca la mancha de sangre—de la traición narse de aquella obra, que no han desde la altura, no hay que hablar, por imposible—es menester que el deporte del izquierdismo no vaya...», etc. Perfecte!

«Qui ho ha dit, que La Noche, del senyor Pich, era un diari de poc to? Ara resulta que va a la capçalera de les publicacions més avançades. Llegiu, si us costa de creure-ho sense veure-ho, el següent retall que reproduïm, estisorat directament d'un article de primera plana del poeta surrealista Jesús Píñilla:

«Para películas se ofrece un niño de 7 años, domable como la goma. Esc. Vanguardia 4032.» Si ho saben els caníbals!

«LA NOCHE» I EL SURREALISME

No podia acabar d'altra manera

Valladolid, 20. — El conegut escriptor senyor Royo Vilanova ha estat tancat en una casa de salut.

De moment, l'illustre col·laborador d'El Norte de Castilla s'ha limitat a enflar-se pels arbres del pati i a cridar discretament: «Quiero el higado de Macià!»

Li han donat un número de La Veu, i l'home s'ha calmat una mica.

(Servei especial d'EL BE NEGRE.)

El bon elector vota dos cops

L'èxit del nostre primer número

Els lectors millor que nosaltres—això de millor és un dir—sabem prou bé l'èxit fabulós obtingut pel primer número d'EL BE NEGRE. El públic arrabassava materialment els exemplars de les mans dels venedors.

La potent rotativa no va parar en tota la nit de tirar, i encara tiraria ara, si no fos que una comissió de veïns va presentar-se a la impremta i va dir que el xivarri de la maquinària ja havia durat massa i que n'estaven ben bé tips.

En assabentar-se els comissariats que es tractava d'EL BE NEGRE, la cosa va canviar de seguida d'aspecte: la rancúnia va convertir-se en satisfacció, la molèstia en entusiasme, i van dir que, per ells, ja podíem anar tirant, encara que això els representés tres nits sense dormir.

Seguidament van abandonar la impremta en manifestació, cantant l'Himne de Riego i donant visques a en Francesc Matheu i a en Xirau Palau.

No volem insistir, doncs, en l'acollida triomfal que el públic ha rebut al nostre primer número. Recollirem només algunes

Al cinema Catalunya, que, per variar, també és el local més fresc de Barcelona, han estrenat un film que porta un títol revelador.

Es diu: Robo legal. Ja era hora que les empreses cinematogràfiques es decidissin a parlar amb franquesa!

Com vostès hauran notat, aquesta crònica era només un pretext per a dir que tots i cada un dels cinemes de Barcelona són els locals més frescos de la ciutat.

Perquè aquesta afirmació és, realment, l'única cosa divertida que es pot llegir aquests dies en els programes dels respectius establiments.

Sembla que la senyoreta Felipe Centeno (Maria Luz Morales) ha estat contractada per donar conferències 100 per 100 parlants a Hollywood.

Comentari general: «Ja patiran els de Hollywood!» I ea! El contracte obliga que les conferències siguin donades en castellà, i com que, ells raí, no l'entenen...

En arribar aquesta època, les empreses cinematogràfiques creuen arribada l'hora de treure's tots els morts del damunt i, per tant, els pobres aficionats no tenen més remei que empassar-se les escorrialles de la temporada.

Ho fem avinent perquè els que no poden estar-se d'anar a dormir als cinemes aprofitin l'oportunitat.

O ara, o mai més, dormigueu!

Els crítics cinematogràfics de Barcelona van a Madrid per assistir a un congrés del ram.

Si es tracta d'un congrés de crítica, francament, no sabem pas per què hi van.

Ara, si es tractés d'un congrés de corredors d'anuncis, ningú més indicat per a portar-hi les seves llums que els «independents» crítics barcelonins,

opinions de personalitats destacades:

Lluhi Vallescà: Es veu ben clar; és un setmanari fet per gent de la Lliga.

Bofill i Mates: No té cap dubte: és un periòdic de l'Esquerra.

Raimond d'Abadal: Han dissimulat poc: es veu d'una hora lluny que són d'Acció Catalana.

Cassimir Giral: S'hi nota la mà dels nostres adversaris, sobretot la d'en Lerroux.

Per acabar, no ens resta més que donar les més expressives gràcies a tothom i posar-nos novament a la disposició de les autoritats per ajudar-les en la defensa de l'Ordre, de la Religió, del Capital i de l'Interès.

Nota de la Redacció. — Urgent! — Un cop entrat el present número en màquina, i sense temps material per compaginar de nou, ens adonem que, per un error difícilment excusable, surt publicada la nota anterior que, no cal dir-ho, estava reservada per al número pròxim. De totes maneres, confiem que el bon sentit del lector, que els nostres diaris han posat tant a prova, haurà corregit mentalment el nostre lapsus.

Misteriós robatori

Recauen vehements sospites sobre l'autor de la substracció d'una escultura de Fenosa exposada a les Galeries Maragall.

Sembla que el suposat autor del fet té pertorbades les facultats mentals.

Electoral!

Si vols anar ben orientat i mal servit, vota l'Esquerra

ACLARACIÓ NECESSÀRIA

Retallem del darrer número de L'Hora: «En Fernando Pintado al qual aludim en un dels nostres darrers números, no té res que veure amb En Fernando Pintado ex-director de Miserables i KI-KI-RI-KI.»

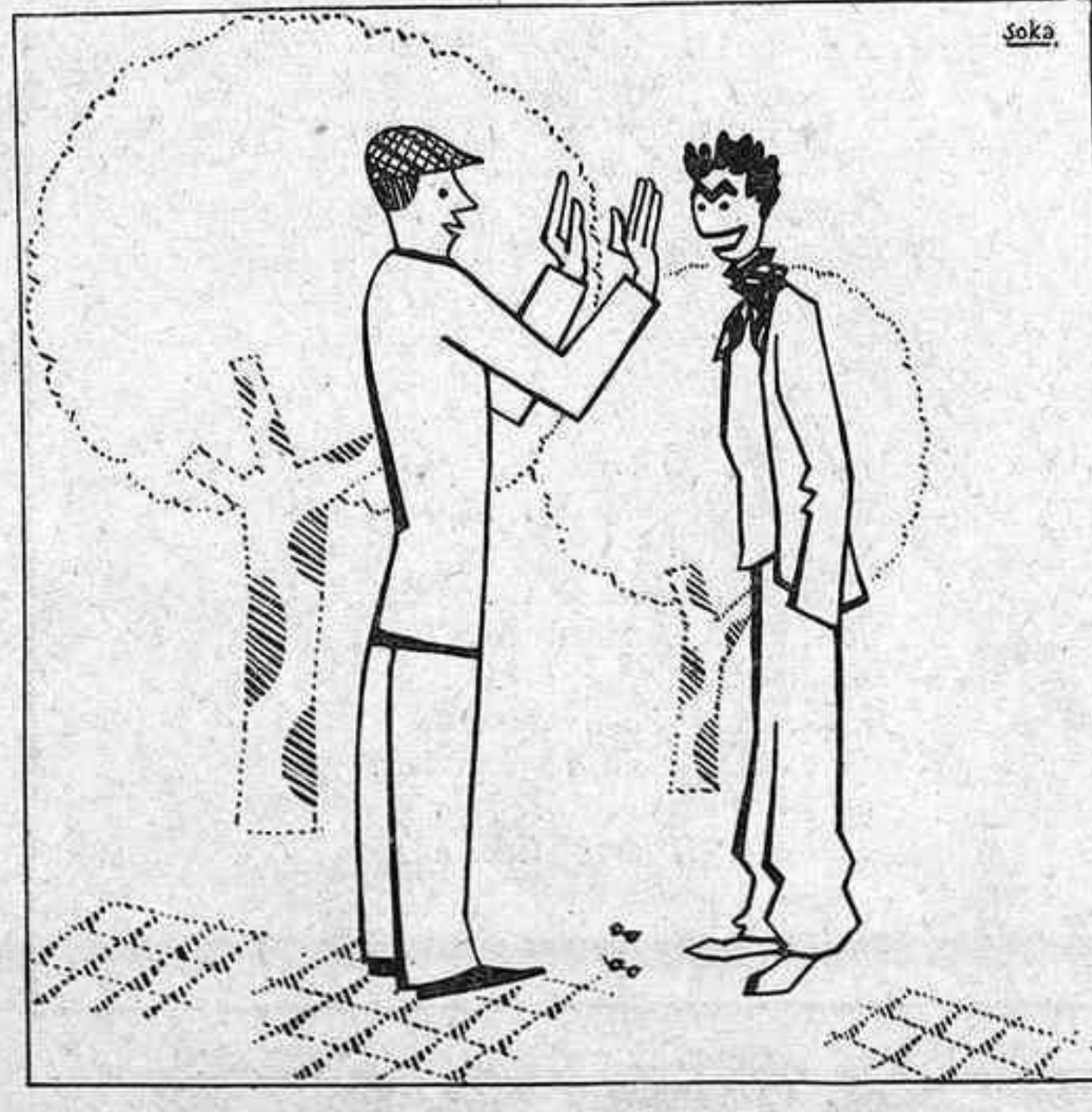
Consti ben clar, doncs—i en aquesta tasca de reparació no podem per menys que posar-nos al costat de L'Hora—que don Fernando Pintado, encara que sembli mentida, no té res a veure amb don Fernando Pintado.

Posades així les coses en el seu lloc, ens sembla que no quedarà en l'ànim dels nostres lectors ni la més lleu sospita de dubte.

LES PANTERES DE PAMPLONA

De Solidaridad Obrera del passat dissabte: «Conocemos a esos llamados católicos, partidarios de la libertad cuando se les ataca y de la Inquisición cuando ellos mandan. ¡Arre allá, panteras!»

Sembla que les panteres de Pamplona, a les quals es refereix la Soli, han estat refusades per mant Parc zoològic als quals s'han ofert.

—On vas, tan atrefegat? —No m'entretinguis! Fai g d'obrer sense feina.

LA BORSA LAVIDA

Table with 2 columns: Stock Name and Price. Cucurulles Reunides ... 49, Catalanes Republicanes ... 0,0002, etc.

La puja de les Cucurulles ha estat la revelació d'aquesta setmana: sens dubte la notícia que Cucurulles Reunides havia adquirit el control de la C. A. R. C. A. pot haver-hi influït poderosament.

Les Catalanes Republicanes estan molt fluixes; l'absència de tota perspectiva de dividend allunya els rendistes d'aquest paper.

Votar la Lliga, es votar Déu. Votar l'Esquerra, és votar el Diabl. Votar l'Acció Catalana, és votar els llims

L'Emiliano és allà on era

L'Emiliano Iglesias, coneixedor de la iniciativa del guerriller Granier-Barrera, de donar el nom de Ferrer i Guardia a un carrer de Barcelona i de fer-li un monument i tot, treballa de fa dies en una carta que serà feta pública un cop revisada d'ortografia per un mestre d'escola laica.

No obstant això, podem avançar als nostres fidels lectors les primícies de la carta de l'Emiliano. Parà així, poc més o menys:

«Compañero que fui del inolvidable Ferrer y Guardia, a quien se debió la gran manifestación revolucionaria conocida

No et deixis prendre el vot: pren el dels altres

por los retrógrados con el nombre de Semana Trágica, no puedo pasar en silencio la iniciativa de honrar la memoria del mártir.

«Ya sé que los catalanistas, tomando pie en arguciosa interpretación de mis declaraciones cuando el infame proceso incoado a Ferrer y Guardia, negarán mi participación en la Semana que quiero llamar gloriosa. Pero tales sandeces no tienen fundamento. Todo el mundo sabe mi participación en aquellos sucesos, y que mi papel ante el tribunal se redujo, con astucia que no se me puede negar, a conservar mi vida para emplearla activamente al servicio de la República.»